

[Egen Jensen.]

Når finansministeren afviste at stille materiale til rådighed for et folketingsudvalg, kan man jo undre sig over, at den samme afvisning ikke er sket, når det drejer sig om materiale til de tre regeringspartiers folketingsgrupper. Men det må jo forstås sådan, at finansministeren mener, at en kulegravning foregår bedre i regeringspartierne folketingsgrupper end i et folketingsudvalg, og det må vi så konstatere, men finder det ikke mere rimeligt af den grund. Vi er jo ikke så uvant med hemmelighedskræmmeri under den nuværende regering, og indtil nu er der kun løftet en flig af, hvad der skal ske på afgiftsområdet. Hemmelighedskræmmeriet har dog ikke kunnet forhindre, at et af regeringspartierne folketingsmedlemmer i Jylland har kunnet oplyse, hvordan man har tænkt sig at indrette spiritusbeskatningen. Jeg må gå ud fra som noget helt selvfølgeligt, at det samme materiale, som regeringens folketingsgrupper har haft lejlighed til at arbejde med, også bliver stillet til rådighed for et folketingsudvalg.

Finansministeren har altså valgt det, man kan kalde dråbemetoden, hvad vi naturligvis ikke kan være tilfreds med, men finder helt urimeligt. Vi vil gerne se, hvad man i øvrigt er kommet til, når det drejer sig om ændringer af vort afgiftssystem, som er meget indviklet og uoverskueligt — og her har jeg tidligere sagt, at mit parti har et medansvar for, at det er indviklet og uoverskueligt. Det er altså ikke bare et spørgsmål om polemik, men et ønske om virkelig på saglig måde at komme i gang på dette område.

Man kan jo stille spørgsmålet, om ikke afgiftsbelastningen er blevet for høj. Det kunne i hvert fald tyde på det, når finansministeren har skønnet, at man i indeværende finansår vil få 500-600 mill. kr. mindre ind i afgifter, og når man samtidig erindrer sig, at finansloven for indeværende finansår går på, at vi skal have 13 milliarder i afgifter og 9,4 milliarder i direkte skatter. Grænsehandelen flourer, og forsøg på at skaffe sig afgiftsfri varer afslører en op-

findsomhed uden lige. Det kunne jo også være, at den stærke afgiftsbelastning på det lille område, som her er til behandling, nemlig sukkerafgiften, kan medvirke til, at man nu, ligesom man laver sort spiritus, også begynder at lave sorte bolsjer, for det er min opfattelse, at netop en kiloafgift vil være temmelig svær at kontrollere fuldt ud.

Det foreliggende lovforslag går jo ud på at erstatte den nuværende kombinerede vægt- og værdiafgift, som i øjeblikket er 1 kr. 80 øre pr. kg og 37½ pct. af værdien, eksklusiv vægtafgiften, men inklusive værdiafgiften, som det hedder — og det er jo meget enkelt — med en vægtafgift på 6 kr. pr. kg. Det er klart, at en sådan omlægning vil komme til at hvile tungest på de billige varer, nemlig bolsjer og karameller og f. eks. flødeboller. Er det nu rimeligt at forøge afgiften så voldsomt som her foreslået, fra 111 pct. på bolsjer op til 171 pct.? Er det ikke snarere sådan, at afgiften i det hele taget på dette område er for høj og burde nedsættes generelt? Jeg er ikke sikker på, at finansministeren ville få færre penge i kassen af den grund.

I bemærkningerne til lovforslaget siges, at der fra chokolade- og sukkervarebranchen er fremsat ønsker om en ændring af det nuværende afgiftssystem, og det hedder videre:

„Det er endvidere fra branchens side anført, at man fortsat lægger vægt på, at der af samme vare — uanset hvilke priser og avancer konkurrencen fremkalder — svares samme afgift.“

Er det nu rigtigt, at denne branche har ønsket det? Det undrer mig, at finansministeren anfører det, når det er en kendsgerning, at sukkervarebranchen i hvert fald ikke har fremsat disse ønsker, så det kan i hvert fald kun dreje sig om chokoladebranchen. Man kan let få en mærkelig opfattelse af branchens ønsker, når det anføres på denne måde i bemærkningerne. Videre anføres det i bemærkningerne:

„at den eneste farbare vej til fastholdelse af dette princip er at ændre afgiften til en ren vægtafgift.“